

משאלה אחת ימינה

מחזה על פי ספרו של **אשכול נבו** | מאת דפנה אנגל

משאלה אחת ימינה

מחזה על פי ספרו של **אשכול נבו** | מאת דפנה אנגל

בימוי: גלעד קמחי

עיצוב תפאורה: ערן עצמון, אולה שבצוב

עיצוב תלבושות: מוני מדניק

עריכה מוסיקלית: אמיר לקנר

עיצוב תאורה: אורי מורג

וידאו-ארט: יואב כהן

משתתפים (לפי סדר הא'-ב'):

ידידיה ויטל < אופיר

עמי ויינברג < נורמן, רופא

הילה זיתון < אילנה

רויטל זלצמן < יערה

יניב לוי < עמיחי

חייקה מלכה < יואב (צ'רצ'יל)

קרן מרום < מריה

נדב נייטס < יובל

עוז ניסן < שוטר, שומר בבית חולים

דנה שרייר < מרילין, אחות

הצגה ראשונה: 21.7.2012
משך ההצגה: כשעה וארבעים ללא הפסקה

תיאטרון בית ליסין וקבוצת הצעירים מודים
למיכל ויובל רכבי על תמיכתם המתמשכת
ועל תרומתם הנדיבה להפקה זו.

תודה מיוחדת לקרן מארק ריץ' לחינוך,
תרבות ורווחה על תמיכתה בעיבוד המחזה.

 the **marc rich**
foundation
for education, culture and welfare
Lucerne, Switzerland

"ארבעה סיפורים, כמו ארבע צמות של חלה קלועה..."

ראיון עם הסופר אשכול נבו ועם המחזאית דפנה אנגל

א.מ.: אשכול נבו, על מה הספר "משאלה אחת ימינה" מבחינתך?

א.נ.: יש בו מספר רבדים. שני הדומיננטיים, שניכרים מאוד גם בהצגה, הם קודם כל השאלה "מה היא חברות" - מה הגבולות של המושג הזה, למה אנשים הופכים להיות חברים אחד של השני, איזה צורך זה מספק להם ומתי זה מגביל אותם. באופן ספציפי עניינה אותי חברות גברית שאינה על רקע צבאי. בשפה של רביעיית החברים שמרכיבה את גיבורי הספר אין אפילו מטאפורה אחת ששייכת לז'אנר הצבאי, המוכר, של "החברות הגברית הישראלית הטיפוסית".

ד.א.: להיפך, בפעם היחידה שיש במחזה מינוח צבאי מבטאת אותו דווקא בחורה: זה כשיערה אומרת על צ'רצ'יל, "הוא בונקר".

א.נ.: בדיוק, הגיבורים בסיפור הזה הם "לא צבאיים" בעליל. כבר בכתיבה הרגשתי שאני שם את הזרקור על משהו שכמעט ואין לו ייצוג בתרבות הישראלית. ויש עוד רובד, שני במספר, והוא מתייחס לשאלה האם אנשים מסוגלים להשתנות, איך אנחנו מגיבים כשאדם קרוב לנו משתנה, והאם אנחנו יכולים להכיל את השינוי. הספר הרי מתחיל במשאלות שמעצם טבען מבטאות רצון להשתנות.

א.מ.: הספר הפך במהרה לרב-מכר והוא משמש מעין פתחון פה ולב לרבים מבני דורך. עד כמה כיוונת להדהוד הרב שהספר הזה עורר?

א.נ.: אני כותב ממקום אינטימי כל כך, שתמיד ברור לי שזה לא יעניין אף אחד חוץ ממני. אבל אז הספר יוצא לאור ובאמת, "משאלה אחת ימינה", התקבל מאד יפה. עד היום אני מקבל מכתבים מקוראים אודותיו. בנוגע לשאלה הדורית, מצד אחד, זה נכון שהדור שלי הוא דור שיש לו באמת פרוויליגיה לחפש. אולי הדור הראשון בישראל שאצלו זה לגיטימי לשאול שאלות ואולי גם ללכת לאיבוד בתוך תהליכים של חיפוש. השאלה מה אני רוצה להיות - או, האם יש לי את הזכות לבחור מה שאני רוצה להיות - יש כאן, אולי, משהו "דורי". אבל השאלה "מה המשאלה שלי" היא בו בזמן גם שאלה על-דורית. הלגיטימציה "לחפש" היא על-גילאית - כתבתי את הספר כשהייתי בן 35, הספר הוא על בני 28 - היום אני בן 40, ואני רואה שמסביב כל החברים שלי שוב שואלים שאלות ונמצאים שוב בפאזה של חיפוש ושל בלבול. אבל גם הדור של ההורים שלי, שיצאו לא מזמן לפנסיה, גם הוא שואל את עצמו "מה עכשיו?".

א.מ.: ומה היסוד הפרטי, אולי אפילו האוטוביוגרפי, בסיפור הזה?

א.נ.: סצנת הפתיחה בלבד: היינו ארבעה גברים ושתי נשים וכל אחד מאיתנו החליט לכתוב שלוש משאלות ולפתוח את הפתקים בעוד ארבע שנים. זה לא היה בזמן המונדיאל, אלא בזמן אליפות אירופה - היורו. עד היום אגב לא פתחנו את המשאלות... אני, באופן אישי, נורא רציתי שיהיו לי בנות. זאת היתה אחת משלוש המשאלות שלי. והגשמתי אותה. יש לי שלוש בנות... משאלה אחרת הייתה לפרסם ספר ואת השלישית... אני לא זוכר.

ד.א.: בהצגה צמצמנו את זה למשאלה אחת שכל אחד מהגיבורים כותב.

א.מ.: דפנה אנגל, על מה המחזה "משאלה אחת ימינה" מבחינתך?

ד.א.: כתיבת מחזה היא מאד אכזרית. צריך לענות כבר בתחילת התהליך בחדות על שתי שאלות: מי הגיבור ועל מה המחזה? אשכול יכול לכתוב 200 עמודים ולחפש את עצמו תוך כדי כתיבה, להתפזר לתיאורים ולגלוש על האסוציאציות שלו. במחזה צריך לענות מהר מאד: וכאן היה לי ברור שזה לא יכול להיות סיפור בנוי היטב עם גיבור אחד שיש לו קונפליקט אחד. זה סיפור שמסופר "לרוחב", שהגיבור שלו הוא בעצם ארבעת החברים: יובל, צ'רצ'יל, אופיר ועמית. וככה יצרתי גיבור שהוא מעין מפלצת ארבע ראשית. לי היה ברור שהקונפליקט המרכזי קשור לאיך

מערכות יחסים שורדות שינוי. זה אפשר לי גם לטפל בדמויות המשנה של ההורים, למשל, של מריה, של אילנה, של יערה. אף אחת מהדמויות שלי לא נמלטת מהתמודדות עם שינוי, עם השאלה איך השינוי מהדהד במערכות היחסים שלה. השאלה הסופית היא האם מערכות יחסים מצליחות לשרוד שינוי? כנראה שלא, כי בסוף המחזה ארבעת הגיבורים כאילו חזרו להיות ביחד, אבל ברור שמישהו שם חסר.

א.נ.: בחזרה הגנרלית היתה לי התרגשות מאד גדולה בסצנה האחרונה. ממש דמעתי. בסיום ההצגה הרגשתי שהדמויות על הבמה, מסתכלות אל העתיד שלהם שאני בעצם כבר נמצא בו.

בפסקול מאד דומיננטי, יש בהצגה הרבה תנועה - כל ההצגה היא כמעט כמו סוג של מחול: כל הזמן יש תחושה באוויר של ריקוד. הבמה אמנם ריקה, אבל אין תחושה של דלות.

א.מ.: אשכול, איזה "סוג" של סופר אתה? שתף אותנו קצת באיך אתה כותב?

א.ג.: מאד מסודר. 4-5 שעות ביום, בין תשע בבוקר לשתיים בצהריים, כל יום. אז אני נהיה רעב, ואז אני אוסף את הילדות. אבל הספר הזה בכלל היה "ספר אחד ימינה" - זה בכלל לא הספר שרציתי לכתוב. אחרי שנה של כתיבה של ספר אחר נאלצתי להודות בפני עצמי שהוא לא טוב, לא ראוי. זה שבר אותי. אז אמרתי שאכתוב בינתיים סיפור קצר על ארבעה חברים והמשאלות שלהם, ואפרסם אותו לקראת המונדיאל. אבל הסיפור הקצר הלך וגדל - הרגשתי שבא לי להיות עם הגיבורים עוד קצת. אם תשאל אותי מה הספר "הכי טוב" שלי, אז אענה לך שזה תמיד הספר האחרון שכתבתי. אבל "משאלה" הוא עד היום הספר הכי מענג שלי, ספר שכאילו כתב את עצמו.

א.מ.: דפנה, את מחזאית שמרבה לעבד בשנים האחרונות. מצאת בכך מעין ייעוד של עצמך?

ד.א.: אני ממש לא רוצה להישאר רק בעיבודים. יש לי המון רעיונות משל עצמי. אבל אני חושבת שאני כותבת דמויות של גברים ושל מבוגרים די טוב - לזה הגעתי רק דרך העיבודים. מבחינתי, אני ממשיכה כאן התמודדות עם העולם הגברי, התמודדות שהתחלתי בה בעיבוד שלי ל"אם יש גן עדן" של רון לשם... אני גם חושבת שבזכות העיבודים אני מצליחה לשלב בין שתי אהבות נורא גדולות שלי: תיאטרון וספרים. וזה נורא כיף. אבל יש לי הרבה תכניות, המחזה הבא יהיה כנראה מקורי עם גיבורה נשית...

א.מ.: אשכול נבו ודפנה אנגל, תודה על השיחה ובהצלחה!

ראיין: אבישי מילשטיין

ד.א.: הקושי הכי גדול מבחינתי בתהליך הכתיבה הזה היה להכניס את ארבעת הסיפורים ליחידת הזמן האחת שנקראת מחזה. ארבעת הסיפורים הם כמו ארבע צמות של חלה, שנשזרות ביחד והאתגר היה לגרום שמצד אחד יהיה מנוע מרכזי שיניע את ההצגה קדימה, ושבו זמנית כל סיפור יקבל את המשקל ואת הקונפליקט שלו.

א.מ.: האם הספר הזה הציע את עצמו בקלות לעיבוד הבימתי? מה היתה הגישה שהנחתה אותך בעיבוד הספר לבמה?

ד.א.: היה שלב שבו הבנתי את המסגרת של הסיפור הבימתי, והתחלתי "לגלף" אותו מתוך הספר. זה דרש ויתורים על חומרים מתוך הספר. בלתי אפשרי כמובן להכניס למחזה את כל רוחב היריעה של הספר, רוחב יריעה של דמויות, מצבים, המוני סיפורים, משפחות מוצא, מצד שני הכנסתי למחזה דברים שאין בספר, שהייתי מוכרחה להמציא. שנהייתי להמציא.

א.מ.: אשכול, זה לא העיבוד הראשון של אחת מיצירותיך לבמה. מה היה שונה, אם בכלל, במקרה הזה?

א.ג.: תמיד משהו הולך לאיבוד ואני תמיד מתאבל על זה. אם אני מצליח להבין למה מחליטים לוותר על משהו, קל לי יותר לקבל את זה. ביקשתי להבין מדפנה ומגלעד, הבמאי, למה הם רוצים לוותר ועל מה. אבל ביקשתי גם לחדד דברים מסוימים. מצד שני, יש גם יתרונות ברורים לעיבוד הבימתי. סצנת החתונה למשל: לא משנה כמה אני אתאמץ ואלהטט במילים לא אוכל לעולם להשיג את הקסם הזה שנוצר כשעשרה אנשים עומדים על הבמה עם כוריאוגרפיה ומוסיקה נכונה.

א.מ.: אתה בכלל אוהב תיאטרון?

א.ג.: אני אוהב תיאטרון טוב. מה זה תיאטרון טוב? כשמגיעה אלי איזו אמת מהבמה. וכמובן החוויה האסתטית, שהיא מאד חשובה לי - משהו שהוא מעבר לטקסט ולשחקן. משהו שפועל עלי ברמה החושית. אלה ההצגות שנהניתי מהם בשנים האחרונות. עבודת הבימוי של גלעד עונה על הציפיות שלי: היא מאד ויזואלית. גלעד התעקש על וידאו, הוא משתמש

ההתרגשות לפני הצגת הבכורה של "משאלה אחת ימינה" העלתה בי סימן שאלה גדול. מה יש בחומר הזה שכל כך מטלטל אותי? מהרגע שבו קיבלתי כמתנת יום הולדת את הספר והתחלתי במלאכת הקריאה, הבחנתי שאני מוצף ברגשות - כעס, בושה, קנאה, אהבה, חמלה, געגוע. מיד ליהקתי את עצמי בתוך החבורה של נבו, ואת חברי ילדותי לצידי, בכל פעם החלפנו תפקידים, ולפני שהגעתי לחציו של הספר, ידעתי שאני רוצה לצלול אל תוך החומר הזה "אני עושה מזה סרט או הצגה". לאורך חמשת החודשים שבהם חקרנו, היוצרים והקאסט המופלא, את לבה של "החבורה", גלשנו כל אחד בתורו אל סיפור החבורה האישית שלו, צפו אין סוף נושאים ושאלות - מהי חבורה? כיצד היא נמדדת? הפחד משינוי, תחושות החמצה, חרדת נטישה, מעמדות, קנאות, שייכות... פיסה מנשמתי עולה איתם, השחקנים, בכל ערב בבמה, פיסה מנעורי, מחברי. בתום תקופת החזרות עלה בי צורך עז לדבר עם כל אחד מחברי, לחבקם ולהודות להם על כל מה שהם.

אני רוצה להודות לשני יקרים לי מאוד, שחלקם ביצירה גדול - **אבישי מילשטיין**, הדרמטורג, שנאמנותו לחומר וחדוות היצירה שלו נכחה בכל יום לאורך חמישה חודשים. תודה לך על בית ספר שלם של מילה, קונפליקט ופעולה.

ולחברה מופלאה שתומכת בקבוצת השחקנים הצעירים לאורך השנים, ובהפקה הנוכחית תרמה את עלות הפקת הוידאו ארט, **מיכל רכבי**, תודה לך על אהבתך לתיאטרון, על החשיבות שאת מוצאת בתמיכה ביוצרים צעירים, על חום ומסירות של אם שאת מעניקה לכולנו לאורך החזרות, אין כמוך.

הבמאי **גלעד קמחי**

החבורה הגברית: מה הדבק שמחזיק אותם ביחד?

בהקשר קבוצתי וחצי פומבי. זהו המרחב שבו פועלת על פי רוב החבורה הגברית, סביב פעילויות יומיומיות במקום העבודה, או בזירות המזוהות באופן מסורתי עם גברים כגון צבא, ספורט, תחביבים או פעילות ציבורית. בגלל הצורך לנהל את הקשר הפרטי לסירוגין במרחב הציבורי, אפיינתי זאת כמרחב ייחודי שמשלב בין השניים - מרחב "פרציבורי". אז כיצד שומרים הגברים על האינטימיות של החבורה הסגורה, כאשר זו פועלת בהקשר חצי פומבי, ונוכחים או צופים בה גם בנות זוג, גברים אחרים, וסתם זרים?

חברות נשית, חלק מהגברים מעדיפים אותו על פני מודל החברמן. כמו הרבה חברות גברים, החברים ב"משאלה אחת ימינה" משלבים בין שני המודלים. הם גם מפגינים "חברמניות" ונכונים להקריב מפגש מתוכנן עם בחורה כאשר אחד החברים נזקק לעזרה, והם גם גולשים מידי פעם לשיחות נפש בינם לבין עצמם, אם כי הדבר לא בא להם בקלות.

כיצד משמרים הגברים לאורך זמן את החברות? כדי להבין טוב יותר את פשר הדבק שמחבר אותם במהלך השנים חשוב להתבונן על הרגשות האינטימיים שנוצרים

"מתקעת בכביש הערבה באמצע הלילה עם פנצ'ר ואין לך ג'ק? בשבילי החבר הטוב הוא זה שאוכל להזעיק אותו כל הדרך מתל אביב והוא יגיע.", כלומר, החבר הטוב יתגייס וייתיצב בעת צרה למען חבריו בכל מקום ובכל שעה. מודל נגדי הוא מודל של "בן-שיח", ולפיו חברות קרובה פירושה דיאלוג מתמשך ושיתוף בטעמים אישיים וחילופי רעיונות, על משקל "רע לרעיון". במודל זה עזרה לחבר מושתתת על "שיחות נפש" ו"אוזן קשבת" ויחסי הקירבה נצבעים במונחים פסיכולוגיסטיים, תוך הדגשת הצורך בביטוי מילולי מפורש של רגשות. אף שמודל זה נתפס כפחות לגיטימי בקרב גברים ומקושר יותר עם

חברות קרובה בין גברים - מהו אותו הדבק, הבסיס, שעליו החברות נשענת והאם שונה היא מחברות בין נשים? ממחקרים שערכתי על חברות גברית עולה כי למרות המרכזיות שמייחסת התרבות הישראלית לרעות הצבאית מסתבר כי רוב הגברים הכירו את חבריהם הקרובים מילדות או מבית ספר תיכון ורק מיעוטם הכירו בצבא.

לחברות הגברית שני מודלים. הראשון, שנתפס כיותר לגיטימי, הוא מודל ה"חברמן" המדגיש הווי קבוצתי, הומור ומעשי שובבות. במודל זה עזרה לחבר מנוסחת במונחים של "מבחן הג'ק", או כפי שאחד מהגברים הסביר:

כינויי חיבה בין חברי הקבוצה. כינויים מנציחים רגעי מפתח בעבר המשותף של החבורה וכך מחזקים את השייכות אליה בהווה. אנו מכירים גם את האדיקות שבה פוליטיקאים משמרים שמות חיבה מתקופות תנועת הנוער או היחידה הצבאית, כדי להעיד על הפופולאריות שלהם ולסמן את שייכותם לקבוצת העילית הגברית. אלא שלהבדיל מהדגשה מפורשת של חיבה כמקובל בכינויים בין בני זוג ("מאמ"י" "מותק" וכו'), בחבורה הגברית כינויי החיבה נושאים פעמים רבות אופי משפיל ומבזה תוך הדגשת תכונות פיזיות שליליות חריגות.

כך הסביר לי חיים על החבורה הצבאית שלו: *"החברות בינינו הייתה מאוד קרובה, חברות צבאית כזאת של ירדות, כל אחד היה לו כינוי... שניהם קראו לי אלקטרון קטן שליילי ושחור... כשהוא היה רוצה לקצר אז הוא היה קורה לי השחור... אני כיניתי אותו הקירח, השמן. כי הוא גם התחיל אז להקריח... אז סביב הכינויים האלו, מביעים קירבה דרך הכינויים והקללות... שזה של בנים. אסור להם להגיד משהו כמו 'אני נורא שמח לראות אותך, איזה יופי שבת', אין דבר כזה, זה קללות".*

שפת החבורה הגברית נוטה להיות אגרסיבית וכוללת ביטויים מצ'ואיסטיים וסקסיסטיים, תחת מעטה של הומור ייחודי, כולל ביטויי סלנג לא ברורים, כינויי גנאי, ושפת 'נונסנס', כמו גם מחוות פיזיות ביניהם, הנעות מחיבוקים ונשיקות ועד לצ'פחות ומכות. הדיבור ב'קודים' והשימוש במחוות פיזיות המוצגים לראווה במרחב הפרציבורי, מדיר את הצופים שלא לוקחים חלק בחבורה וכך מחזק ומשמר את מעמדה האקסקלוסיבי. ההקשר הפומבי גם מזמן כר נרחב למשא ומתן על ניהול הרגשות בין הגברים, זאת אל מול המרחב הפרטי שבו יחסים 'אינטימיים' מדי או מגע פיזי נתפס כלא לגיטימי.

"אתה יכול להגיד לו 'בן-זונה' והוא מבין שאתה אוהב אותו!" כך תיאר בפני אלי, גבר נשוי בן 40, את האופן שהוא מבטא את רגשותיו כלפי חברו הטוב. איך זה שקללה מובנת כביטוי של אהבה?

שפת הקודים הזו מאוד מתענת. תחת מעטה המלל האגרסיבי קשה לדעת אם הדובר מעביר ביקורת צינית ועיונת או שמא מבקש לבטא, בדרך עקלקלה, רגשות של קרבה. כך קורה גם בעת הדבקת

מתמשכת של 'הקנטות' אלו מעמיקים חברי הקבוצה את מעורבותם הרגשית האחד עם השני.

יש הרואים בשפת הקודים המוזרה הזו ניסיון להימנע מאינטימיות ולשמור על אינדידואליות ותחרותיות בין חברי הקבוצה. אבל אני דווקא זיהיתי בה התקרבות רגשית. האינטימיות נוצרת כאן לא דרך ביטוי מילולי מפורש של רגשות, אלא דווקא מתוך שפת הקודים האמביוולנטית שיוצרת פרובוקציות, מחייבת תגובות, וכך מפתה את המשתתפים להעמיק עוד ועוד באינטראקציה. כך החבורה הגברית מולידה אינטימיות בתהליך מתמשך של פיתוי.

וגם אם במשך השנים החברים נפגשים רק במעין 'מפגשי מחזור' של החבורה, ואף באירועים רבי-משתתפים, שפת הקודים הגברית משחזרת את חוויות העבר כך שהחברים יכולים להמשיך מאותו המקום בדיוק ולהעצים את האינטראקציות ביניהם במפגש המיוחד. שפת הקודים הפרציבורית הזו היא הדבק של החבורה הגברית.

מאת ד"ר דני קפלן – ראש המגמה ללימודי גבריות בתוכנית למגדר ומרצה בכיר לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה באוניברסיטת בר-אילן.
מבין ספריו: "דויד, יהונתן וחילים אחרים" (הקיבוץ המאוחד, 1999)
The Men We Loved (Berghahn Books, 2006)

אז מדוע נעשה שימוש בשפה כזו? יתכן שהגברים חוששים להיתפס על ידי הסובבים ואף על ידי חבריהם כמי שמחבבים גבר אחר 'יתר על המידה' על הקונטמציות ההומו-ארוטיות שבכך, ועל כן מפעילים מעין מנגנון מיסוך דרך השיח האגרסיבי. אבל ממכלול הדוגמאות עולה אפשרות נוספת, לפיה שפת הקודים באה ליצור אמביוולנטיות. הקללה וכינויי החיבה, כמו גם הצ'פחות והמכות מופיעים תמיד בהקשר של הומור. לזה מצטרף גם דיבור נונסנס חסר פשר, משחקי לשון שנפוצים בחבורה הגברית.

שיח הקודים הפרציבורי יוצר תחושת אי בהירות לא רק בקרב הצופים מן הצד אלא גם בקרב המשתתפים. זהו סוג של תקשורת השלכתית – אחד החברים מציג גירוי עמום ומזמין את המשתתפים להגיב על ידי הטלת אסוציאציה נוספת לחלל האוויר, וכך להעצים את האינטראקציה. הדיבור יכול להיות ניטראלי לחלוטין בתוכנו הרגשי, כמו משחקי המילים של דיבור נונסנס, או מובנה ופרובוקטיבי יותר כמו כינוי החיבה והקללה. אך בכל המקרים מדובר בתקשורת שאין לה פרשנות מיידית ודווקא משום כך היא תורמת ליצירת רגשות מעצם ההזמנה לקחת חלק בשיח. זה יכול להיות התפלפלות והתנצחות על פרט כזה או אחר שהופך ליוכוח לוהט, קללה שמחייבת תגובה, בדיחה בוטה, או מעשה קונדס על חשבון אחד החברים. השיח הזה יוצר מתח ומאתגר את הנמען להגיב, אם באמצעות בדיחה, קללה או מחווה פרובוקטיבית אף יותר. דרך שרשרת

כלומר הצבת מטרה מול העיניים, כנגד חברים, עשויה לסייע בהגשמתה.

במחזה שלפנינו חברי ילדות שמהגרים לעיר הגדולה במטרה להגשים חלומות. המעבר הזה עשוי לסייע לרומם אדם ולקדם אותו, אך נושא בחובו גם סיכון, אם אדם אינו מבין שזוהי מדרגה שאפשר לעלות בה, אך גם לרדת.

מסתבר כי גם המעבר הזה למרכז, לעיר גדולה, מהווה צעד של אנשים להפוך חלומות למציאות. המעבר לתל אביב בישראל, או נסיעה לניו יורק ואף להוליווד, מאפשרת לאדם לחוות אשליה: "בניו יורק הרחובות מוצפי זהב", זו אשליה דומה לזו שליוותה את אבותינו, שקיוו שהם באים לארץ "זבת חלב ודבש". אמנם לחלום זה יש שבר, אבל אם לומדים לקוות, אם מוכנים לסבול את הגשמת הדרך וליהנות ממנה, הרי שהתקווה עשויה לקדם את המתאווה והחולם ולא לפגוע בו, כמו שקרה למנהיגנו החולמים: ראשוני הארץ הזו אמרו כי מי שאינו חולם אינו ראלי... אנו יודעים היום כי מותר לחלום ומותר להיכשל: החירות הניתנת לנו לקוות, מאפשרת לנו להצליח, גם אם באורח חלקי. כפי שאומרת יפה לאה גולדברג:

"למדני אלוהי ברכ והתפלל, על סוד עלה קמל על נגה פרי בשל,
על החירות הזאת לראות, לחוש, לנשום. לדעת, לייחל, להיכשל"
(שירי סוף הדרך).

ד"ר יצחק (צחי) בן ציון - פסיכיאטר ראשי, מנהל השירות
לבריאות מינית, לאומית שרותי בריאות

הגשמת משאלות

"האדם מאמין בכל הוויתו שלחיים יש מטרה; אמונה זאת היא מהותו האנושית. בני אדם חופשיים הוגים בה, מתדיינים על טיבה, מכנים אותה בשמות הרבה. עברה המטרה פשוטה ביותר: לחיות עד האביב. על דבר אחר איננו חושבים. למשימה הזאת בלבד מכוונים כרגע כל משאבי הנפש וכל תקוותינו." פרימו לוי "זהו אדם" עם עובד 1988, עמוד 75

הגשמת משאלות נתפסת על ידי רבים כאקט רוחני: האדם מביע משאלה ושולח אותה החוצה אל היקום והגורל, כך שאם יש מזל וכוח מיסטי המשאלה מתקיימת.

בשנים האחרונות, הולך ומתחזק לנו כי הגשמת משאלה אינה תהליך מיסטי כלל ועיקר: זיגמונד פרויד ביסס את התיאוריות הראשוניות שלו על הגשמת משאלות: לטעמו של פרויד כל התנהגותנו,

רצונותינו, חלומותינו והמציאות שלנו כולם מכוונים להגשמת מאווים כמוסים, משאלות ילדות שקמו בתוכנו ואנו פועלים להשיגן.

גם אחרי פרויד רוב התאורטיקנים הסכימו עם העמדה כי בני אדם מארגנים התנהגות לפי משאלות שהם מציבים לעצמם. ויקטור פראנקל שם לב לכך, שבמחנה הריכוז, רק אלה שהייתה להם שאיפה, רצון לחיות למען משהו, שרדו באמת. פרימו לוי, שלו סיפור חיים דומה, מצוטט לעיל כמי שאומר שמספיק להציב לעצמך מטרה קטנה, כמו לחיות עכשיו, בחורף, עד האביב וזה כשלעצמו עשוי להחזיק בחיים במצבים קיצוניים.

הפסיכולוגיה המודרנית, הפכה את העיסוק העיקרי שלה, ממציאת המאווים הכמוסים כעומדים בבסיס פסיכופתולוגיה; למציאת היעדים הנגלים כמהווים

מקור חוזק: בגישה העכשווית איננו עוסקים עוד בגילוי החולשה של מטופלינו, אלא להפך, בזיהוי החוזקים וביצורם. הכהן הגדול של הפסיכולוגיה החיובית, מרטין זליגמן, שם לב שהוא עסוק מדי בחקר חולשותיהם של מטופליו וקריאת תיגר עליהם והחליט לשנות זאת.

אחד הממצאים הברורים במחקר המודרני הוא כי אנשים המציבים לעצמם יעדים ברורים, מצליחים יותר בהגשמתם, מאשר המתנהלים עם החיים, כבמזרון ים שגלי החיים יציפוהו לאן שהוא. מעניין לציין בהקשר זה כי נמצא שרישום המשאלה על פתק עשוי לשפר את הסיכוי להגשמתה. מסתבר כי התקווה שמשאלה תקרה, נוסך בנו כוח להתקדם למימושה ותקוות נותנות כוח. חתן פרס נובל לכלכלה פרופ' ישראל אומן אמר יפה: "אנשים לא קונים טפסי לוטו", "הם קונים את הזכות לקוות",

צעדים למימוש משאלות ע"פ גישת הפסיכולוגיה החיובית:

1. הגדרת רצונות ברורה - טוב לרשום על פתק משפט מדויק: אני רוצה ש.....
2. יש לדמיין את המראה של התגשמות המשאלה - כאילו קרתה כבר. יש לנהוג כאילו המבוקש כבר ניתן.
3. יש להודות על השינויים הקטנים בדרך אל המשאלה.
4. כשלא הולך לפי התכנון יש לנסות דרך חדשה ולא לכעוס על אי ההצלחה: כל דלת שנעלמת מאפשרת לנו למצוא את הדלת הפתוחה.

"אין שכם מורז כנה טיז
ש'ס לנו אהז אה השנ"

אשכול נבו < סופר

ספריו - צימר בגבעתיים (הוצאת זמורה-ביתן 2001) ארבעה בתים וגעגוע (זמורה-ביתן 2004) משאלה אחת ימינה (זמורה-ביתן 2007), אבא של עמליה נוסע לאוסטרליה (זמורה-ביתן 2010), נויילנד (זמורה-ביתן 2011), הפכו לרבי-מכר, תורגמו לשפות רבות וזכו לשבחי הביקורת בארץ ובעולם. ארבעה בתים וגעגוע ו-משאלה אחת ימינה תורגמו לשבע שפות. אמן נבחר של הקרן למצוינות בתרבות לשנת 2008. ארבעה בתים וגעגוע זכה בפרס ע"ש ריימונד וואלייר בצרפת והיה ברשימה הקצרה של פרס ספיר בישראל. משאלה אחת ימינה זכה בפרס "אדיי-ויצ"ו" באיטליה. נויילנד זכה בפרס סטימצקי לשנת 2012 על הספר הנמכר ביותר של השנה. הצגה על בסיס ארבעה בתים וגעגוע הועלתה על ידי קבוצת תיאטרון בברלין. הצגה לילדים על פי הספר אבא של עמליה נוסע לאוסטרליה עלתה בתיאטרון חיפה.

דפנה אנגל < מחזה

בוגרת (B.A) החוג לתיאטרון אוניברסיטת ת"א. מבין המחזות שכתבה: תרגול כפרות - עיבוד לספרו של אלי עמיר. עץ הדומים תפוס - עיבוד לספרה של גילה אלמגור, ההצגה זכתה בפרס ההצגה הטובה לנוער לשנת 2007. הלילה הזה - עליו זכתה בפרס מחזאית השנה לנוער. בשידור חי - עליו זכתה בפרס המחזה, במסגרת פסטיבל פותחים במה, בתיאטרון בית ליסין. זהר - בתיאטרון הקאמרי, כתבה בשיתוף עם משה קפטן. אם יש גן עדן - עיבוד לספרו של רון לשם, מוצג בימים אלה בתיאטרון הבימה.

גלעד קמחי < בימוי

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במאי, שחקן וכוריאוגרף. ראש קבוצת הצעירים של תיאטרון בית ליסין. בתיאטרון בית ליסין: בימוי וכוריאוגרפיה לחלום של לילה בלב קיץ, ברודוויי פינת פרישמן - זוכה פרס "הבמאי המצטיין" במסגרת פסטיבל "פותרים במה 9", פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית, משחק ילדים, אביב מתעורר, אמא מאוהבת, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ, אחים בדם. כוריאוגרפיה לתמונות יפואיות - זוכה פרס "היוצר המצטיין" בפסטיבל "פותרים במה" 10, המלאך. בתיאטרון צוותא: בימוי, עיצוב וכוריאוגרפיה למופע אצל הרננדו במרתף. בתיאטרון הספריה: בימוי וכוריאוגרפיה למחזמר גריז. במשכן האופרה: עריכה, בימוי, וכוריאוגרפיה לעל גג העולם. במדיטק חולון: בימוי לסוד הגן הנעלם, ובגדי המלך החדשים. בתיאטרון ארצי: כוריאוגרפיה לססגוניה ונולדתי לחלום - פרס הכוריאוגרף לשנת 2008. בימוי וכוריאוגרפיה, הילד הזה או אני, וגר זאב עם כבש. בית היוצר והתוכן: טיפ וטף. בטלוויזיה: עולים כיתה, בית ספר למוסיקה. זכה במלגה מטעם אלי ליאון ובמלגה ע"ש בני גאון. זוכה פרס התיאטרון על כוריאוגרפיה לאביב מתעורר (2010) ולמנדרגולה (2011).

מוני מדניק < עיצוב תלבושות

בוגר החוג לעיצוב אופנה ב"שנקר" בית ספר גבוה להנדסה ולעיצוב. מעצב אופנה ותלבושות לבמה. מרצה בכיר ב"שנקר". מנחה פרויקטים בעיצוב ובציור. בין עבודותיו לתיאטרון: באופרה הישראלית החדשה: ירושלים. בתיאטרון בית ליסין: בחורים טובים, שינדלה, אחרון ימיה, אחים בדם. בתיאטרון גשר: הלילה ה-12. בתיאטרון באר שבע: עלי כינור, קומפני, הכל אודות חווה. בתיאטרון הקאמרי: קומדיה של טעויות. כמו כן תרגול כפרות, ברנשים וחתוכות, נשים קטנות, אמיל והבלשים, רשומון, ירמה, אורה הכפולה, שש נפשות מחפשות מחבר, מומו ועוד. זוכה פרס התיאטרון ופרסי הבמה לילדים ונוער.

אולה שבצוב < עיצוב תפאורה

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב לעיצוב במה. בין ההצגות שלהן עיצבה תלבושות - בתיאטרון באר שבע: קן הקוקיה, החולה המדומה. בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, משחק ילדים, אביב מתעורר, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ, מקסי ואני, 33 וריאציות. בתיאטרון אורנה פורת: ריקוד משפחתי, הקסם של אורנה, פרח הלב של ריקדינא. תפאורה לתל-אביב שלי, מוסיקה מדברת. בתיאטרון ארצי לנוער: ססגוניה, וגר זאב עם כבש. בתיאטרון ירושלים: מסע בין הקלעים. בצוותא: היי יפה. תמונע: תפאורה להתיבה. בתיאטרון האוניברסיטה: רומאו ויוליה, אנטיגונה. בפסטיבל עכו - מיציגים: אובאים, נלך לרקוד. בתיאטרון הסמטה: אגף 6. בתיאטרון גשר: יונה ונער. זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2001-2004. זוכת פרס קיפוד הזהב על עיצוב תלבושות קברט היי יפה (2007). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות לחלום של לילה בלב קיץ (2009) מנדרגולה (2011).

ערן עצמון < עיצוב תפאורה

בוגר מסלול לעיצוב במה סמינר הקיבוצים. בין ההצגות להן עיצב תפאורה - בתיאטרון הספרייה: פיאף, ריצ'רד השלישי, נדנדה בשניים, שוק המציאות, סיפור הפרברים. בתיאטרון באר שבע: פיאף, נורה. בתיאטרון הבימה: לילה במאי, אדיוט לארוחה, אם יש גן עדן, כמעט נורמאלי. התיאטרון הערבי-עברי: האוהל האדום, נשים זרות. תיאטרונטו: קפוצ'ינו ברמאלה. בתיאטרון תמונע: רומאו ויוליה. בתיאטרון חיפה: עץ אחרון בירושלים, הר אדוני. בתיאטרון הקאמרי: סאלח שבתי, מנהל הבית, ריצ'רד השני, ריצ'רד השלישי. בתיאטרון בית ליסין: ברודוויי פינת פרישמן, ראודה, הבנאליות של האהבה, חלום של לילה בלב קיץ, משחק ילדים, מראה מעל הגשר, אביב מתעורר, ולנטינו, אמא מאוהבת, שינדלה, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ, מימונה, אחים בדם. בפסטיבל עכו: מתחם התפודים, זוכת פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008. לקבוצת המחול פרסקו: בגדי המלך החדשים. בתיאטרון אורנה פורת: הרפתקה בקרקס. זכה במלגה ע"ש בני גאון.

אמיר לקנר < ניהול מוסיקלי

בוגר תיכון לאמנויות "יתלמה ילין" במגמה למוסיקה, זוכה פרס הצטיינות על השיגוי הלימודיים. בוגר להקה צבאית. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד. הלחין מוסיקה מקורית להצגות - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אמא מאוהבת, המלאך (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון הקאמרי: לרציניים בלבד - מופע בידור. בתיאטרון הספריה: הדה גאבלר, בית-בובות. בתיאטרון הנפש: אני אתגבר. בטלוויזיה: כח הקצב ערוץ הופ!. בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי - בתיאטרון בית ליסין: אביב מתעורר, חלום של לילה בלב קיץ, ברודוויי פינת פרישמן, תמונות יפואיות, משחק ילדים, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). אחים בדם. בתיאטרון הבימה: בראבו - שרים 90, הקומקום והמטאטא. בשנגחאי, סין: זורו - המחזמר. יורם לווינשטיין: שיקגו. בתיאטרון הספריה: שורת המקלה, חתולים, ג'קיל והייד, איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ, אהוד מנור בברודוויי, אהבה מהסרטים, אריודרצ'י רומא, רבקה רז - מאז ולנצח. תלמה ילין: אחים בדם, אוליבר! זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותרים במה" 2008 - תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר - תיאטרון הבימה. זכה במלגה מטעם אלי ליאון.

יוצרים

אורי מורג < עיצוב תאורה

בוגר בית הספר לאומנויות הבמה, מכללת סמינר הקיבוצים, תל-אביב. בין עבודותיו כמעצב לתיאטרון: אכזר ורחום, פרק ב', כובע הקש האיטלקי, מר גרין, גיבור מעמד הפועלים, בנות עובדות, משפחת ישראל, סוחר הגומי, טנגו, מפעל חיון, לא כולל שינה, המדריך לחיים הטובים, עלי כינור, בית הקפה, שעה וחצי איחור, קיבוץ אל אי. הצגות ילדים ונוער: אימא אמרה לדני, מפצח האגוזים, מכתבים לצופיה, נשים קטנות, פרדיננד, בגדי המלך, הכבש ה-16, נרניה, אוליבר, זורו. בתיאטרון בית ליסין: אני לא רפפורט, משחק ילדים, המלאך, אביב מתעורר, בחורים טובים, שם פרטי, אחים בדם.

יואב כהן < וידאו-ארט

סיים בהצטיינות את בית הספר "סם שפיגל" לקולנוע וטלוויזיה ירושלים. למד במחלקה לוידיאו-ארט, ניו-מדיה וקולנוע ניסיוני באקדמיה לאומנות ועיצוב בצלאל. זוכה קרן אמריקה ישראל לבימוי ולצילום. הציג את סרטו קמח בפסטיבל BERLINALE. זוכה פרס הצטיינות ע"ש שרון עמרני, ולתמיכה מ"קרן גלפנד" על סרטו השומר - הסרט השתתף בפסטיבל חיפה וזכה במקום ראשון בתחרות על שם "מעין ספיר". סרטו האחרון נקמה נתמך ע"י "קרן סנונית", והשתתף בפסטיבל וולגין לקולנוע בירושלים. בימוי ויצירת וידאו-ארט עבור התיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: דולפינים, בראנזה, פרינסס מרי 7, אמא שלו, 33 וריאציות. בתיאטרון הקאמרי: תרה, ריצ'רד השני. בתיאטרון באר שבע: הביתה הביתה. בתיאטרון חולון: הרי את לעצמך בתיאטרון הבימה: כוכב יאיר, ביקור הגברת הזקנה. בתיאטרון הבימה בשיתוף הקאמרי: אלוף הבונים. בתיאטרון KTEL בגרמניה: בית ברנרדה אלבה.

משתתפים

נדב נייטס < יובל

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 2009. למד בבית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: אחים בדם. בתיאטרון הקאמרי: משחקים בחצר האחורית, רומיאו ויוליה. בתיאטרון תמונה: אדם גייטס, דיוקן של ציפור. בתיאטרון הסמטה: הערב אדיפוס. בתיאטרון הערבי עברי: שרופים. בתיאטרון הספריה: תחת שמי פריז, שרים סינרטה וחברים. בקולנוע וטלוויזיה: שבע דקות בן עדן, אלנבי. זוכה פרס התיאטרון 2011 - השחקן המבטיח על תפקידו באחים בדם. זכה במלגה מטעם אלי ליאון.

חייקה מלכה < יואב (צ'רצ'יל)

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2010. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: בחורים טובים, נדל"ן, אחים בדם, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). בבית צבי: ירמה, מעיין הכבשים, אידיוט, אנדורה, ציד אווזים, גלן גרי גלן רוס, רוברטו זוקו, השודדים, בפסיגה. מחזות זמר בבית צבי: רנט, יוסף וכותנת הפסים המשגעת, חתולים, פרח לב הזהב. בתיאטרון הספריה: מחילה. בטלוויזיה: נטע משפחה. זכה במלגה מטעם אלי ליאון.

יניב לוי < עמיחי

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת יורם לוינשטיין. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: פילומנה, נערי ההיסטוריה, מייק, אקווס, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, משחק ילדים, אביב מתעורר, המלאך (בשיתוף המדיטק) מכולת (בשיתוף הקאמרי). הפקות הסטודיו למשחק יורם לוינשטיין: מקבת, שלושה הוצמך, רחוב, פריקס, הטיול למרכז כדור הארץ. בצוותא: מלחמה - אופרת רוק, המופע של זוכביצקי, אגדה בחייו. פסטיבל עכו: נסיכות וחיילים. במדיטק: אמא אמרה לי דני, אליפים, המאוהב מכתה ו'. בטלוויזיה: מיכאלה, מיסטר מותק, משחק החיים. הלחין ועיבד מוסיקה להפקות הבאות: בעל זבוב, נוף ילדות, סיפור אהבה ארץ ישראל, אוזו ומוזו, המופע של זוכביצקי.

ידידיה ויטל < אופיר

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 2008. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: פרינסס מרי 7, הפי אנד, מנדרגולה, משחק ילדים. המלאך, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון גשר: הלילה ה-12. בתיאטרון צוותא: אדיפוליס, גימרים. בתיאטרון חני: אף פים לא - הצגת יחיד. בטלוויזיה: השמינייה (ערוץ הילדים), בילי (ערוץ דיסני), מבצע קיפוד (לוגי), לאהוב את אנה (ערוץ 10), חצויה (Hot V.O.D), תמיד אותו חלום (Hot 3), המיוחדת (רשת). בקולנוע: רסיסי אהבה.

רויטל זלצמן < יערה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2007. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, משחק ילדים, מנדרגולה, אחים בדם. המלאך, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון הספריה: שירת הליתון, הנשים, החייל האמיץ שוויק, חוג הסרטון, שיער, גריז, מיקה שלי, קופה קבנה, חתולים. בערבים מוסיקליים: ערב שירי גרשווין, אהוד מנור בברודווי, תחת שמי פריז, אריודרצ'י רומא, שרים סינרטה וחברים. בתיאטרון המסחרי: אבניו קיו. בטלוויזיה: בית צבי - דוקומנטרי, ערוץ 10, זוכת תוכנית הטלוויזיה גריז, ערוץ 2.

הילה זיתון < אילנה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2005. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, אביב מתעורר, מנדרגולה, משחק ילדים, אחים בדם. המלאך, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון הבימה: מרי לו, שלמה המלך ושלמי הסנדלר. בתיאטרון הספריה: פוקהונסט, מיקה שלי, גריז, אויטה, קברט, אידיה, חתולים. השתתפה במי שחלם ובמחזמר המלך ארתור. זכתה במלגה מטעם אלי ליאון ובמלגה ע"ש בני גאון.

קרן מרום < מריה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2008. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אחים בדם. ילדת הפעמון, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון באר שבע: קומפני. בקפה תיאטרון הקאמרי: איש מצחיק היה. בתיאטרון אורנה פורת: גלי. משגב עורי הפקות: כוכב המשאלות-יובל המבולבל. בתזמורת המהפכה: בקונצרט - מילים בתערוכה. קרן אור הפקות - במחזמר שרק, זורו. במרכז לאופרה פרינג' בשיתוף תזמורת המהפכה: בפנטזיה המוסיקלית, היום בו נקבר מרטין בובר. בצוותא (צו קריאה): תיסמית. בתיאטרון הספריה: חתולים.

דנה שרייר < מרילין, אחות

בוגרת תיכון תלמה ילין. בצבא בתיאטרון צהל השתתפה בהצגות: נוימן אגדת חיילים ומה הסיפור שלך?, בוגרת בית הספר למשחק של ניסן נתיב. השתתפה בהצגות - בתיאטרון בית ליסין: פילומנה, המסיבה, חמץ, ביאנקה, התאומים מוונציה, מקווה, אביב מתעורר, מכולת (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון אורנה פורת: הבחורים בדלת ממול. בידור: הופעות ברחבי הארץ כחלק מלהקת בנות פסיה. הצגות ילדים: בעקבות התו האבוד, הלב שנעלב, המאוהב מכיתה ו'. בטלוויזיה: בסדרות שמש, החיים זה לא הכל, הכל דבש. בתכניות מערכונים: לילה-גוב. בקולנוע: לנצח עם מייק ברקוביץ, בעל בעל לב.

עמי ויינברג < נורמן, רופא

שיחק בכל התיאטראות בארץ. השתתף בהצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון בית ליסין: שיחות עם אבי, מבזק חדשות, מייק, בראנזה, בחורים טובים. בתיאטרון באר שבע: אביב מתעורר, המדובר בורדים, קיבוץ אל-אי, הנערה מהכפר. בתיאטרון הקאמרי: ינטל, יסורי איוב, הסוחר מונציה, סיפור משפחתי. בתיאטרון חיפה: גטו, עקומים, סיפורו של סוס, חיי נישואים. בתיאטרון הבימה: מירלה אפרת, ביבר הזכוכית, מחול המוות, השחקן. בתיאטרון גשר: עניין של סיגנון. בתיאטרון הספריה: הוכחה. בצוותא: סטריפטז אחרון, צלילי המוסיקה. קולנוע וטלוויזיה: הבופור, מינכן, השמינייה, על קצות האצבעות, האלופה, החולמים, הבורר, ניוורק. הפעלת בובות: 345 וחצי, פרפר נחמד, גינת ההפתעות, ביבי שף. בימוי: ג'וק - פסטיבל לנוער חיפה, ציכוב-סיפורים - פרינג', בתי ספר למשחק.

עוז ניסן < שוטר, שומר בבית חולים

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2010. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק), מכולת (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון בית-צבי: אידיוט, נא לא להפריע, שמועות, שלל, בפסיגה, רוברטו זוקו, פרח לב הזהב, העונג שבהגינות, עמודי החברה, כותרת ראשית. בתיאטרון הספריה: שיער, מחילה.

ידידים (4,300 ש"ח)

סלונים תמי ואורי סלע שרה ופרופ' מיכאל סקר רבקה וצוקר עוזי עזרי יורם ענבר יהודית ואורי פדרבוש שלי וליאור פדרבוש רותי ועקי פדרמן רן פוקס רעיה ויצחק פינס עודד פישר ד"ר אלי פפושדו אלי פרי אסנת ויעקב פרי נאוה פרלוק אורנה וד"ר חיים פרנקל ענת ושמואל צ'ורלי תמי צ'חנובר עטרה ויוסף קונדה ציפי ואפרים קלנר חני ואביגדור קפלן רותי קריב אסי קורן משפחת צבי ועפרה מיתר קורן ע"ש פנחס זכאי ז"ל ראובני דניאל ודורון רהב הילה רוני רוטלי נלי ויאיר רוני (פקר) רן רייז אורנה ואביב ריכטר מיכל וגלי רפפורט עירית ופרי גלן שביט (שטריקס) רינה ואילן שחר זהבה ואריה שטיינר ד"ר יוספה שטיר ישראל ואינשטיין אבי שטראוכלר בת-שבע שיימן דניאל ודן שמואל אריאל שני הדסה ומאיר שפיר עופרה ורו"ח אלי שפרינצק ריקי שקד חיה שקלים פנינה והרצל שרון ד"ר נעמי ורן שרם יוכי ואיציק תאומים עירית ומשה תגר חיה ומרקו תדמור דב תרומות בעילום שם	דבורין פנינה וזהר דברת מירי דגמי גר ועזרא דנקנר זהבה ויצחק דנגר ורד ואברי הירשמן פרי עדנה הלפן אלי המבורגר אילנה ויאיר המבורגר חנה וגדעון הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב הרטמן אסתי ואלקס הרינג איריס הרציאנו ד"ר לורט וולטש טלי ועמוס וורטהיים דרורית זרניצקי אורה יוסי חנן פסיה ורו"ח אריה טולידאנו נירה טייק עירונה ודוד ז"ל טיסונה נעמי ושלמה טמיר ענת טרנר אריאלה ויעקב יונס חנה ואלי כספי יהודית ופרופ' אליהו כרמון ציפה ואריק כרמל שוש ואליעזר להב דורית והלל ליון תמר ויוחנן ליאור צביה ודן ליבאי עדה ופרופ' דוד לין יהודית ועו"ד אוריאל לנדאו ליאורה ואלי לנדסמן גלית יוסי לקנר ברוריה וד"ר אמיד רוני מאור גליה ויהושע מאיר נילי ושי מאירוביץ' אילנה מולכו שלומית ויצחק מור שרון ומנו מטלון רותי וניסו מילוא דר' אלישבע ורוני מיתר ג'וזיאן (צביה) מיתר עופרה מנדלסון חנה ויוסף מנוור נורית ויואב מנוור רות ויצחק נאמן דליה ואייבי נשיץ נחמה וגד סב עדי ודורון סגול טובה וסמי סגל מרשה ומיכאל סוארי עדיה ופרופ' יצחק סטל רחל סיסון נורית וישה	אביבן-בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר אביחי גאון מיכל אדיר אילנה וישראל אדלר רות וראובן אדרי פנינה ומשה אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם אור מיכאלה ותיאודור אחיעזר רותי אלאלוף שרה אלבין גליה אלוני שוש ולבוביץ' יורם אלחנני איטה אל-יגור מלכה ויובל אלשיך יוסי אנגל ענת ואודי אסף רות ואברהם אקורמן אסתי וברנר בני ארזי מירי ושושי אריאל נורית וחיים באריבנס נטלי וצביקה בהט מרישה וג'ו בואנס רותית והבר איתן בוביל בת שבע ומשה בוקשפן נורית ועמרים בוקשפן רותי ואלדד ביגר אילנה ואברהם בילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב ביצ'צ' פרופ' ניצן בירו תלמה וינוש בירן גינה ודני בכר אורית ויוסי בכרך יעקבי אסתר בן עוזר רותי ברון ענת וגבי ברנר אביבה ברק נאוה וזינגר שלום ברקת אלונה ואלי ברקת מיקי ושייחק גבריאל עדנה וארנן גולדמן ד"ר רחל ופרופ' בולסלב גולדנברג אורה גורין יפעת ג'ילי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל גיגר שרה ומיכאל גייזר עודדה ודן גלאנץ טליה גלבוש סולי וארנשטיין יורם גלברד ברכה ויעקב גליק נילי גליקסמן דליה ויוסף גמזו יעל וגיא גרבינסקי דינה וישראל גרס ד"ר צביה ופרופ' יוסף גרינבוים ורד ואילן
--	--	--

מייסדות ויו"ר ידידי התיאטרון: ג'ני ברנדס

מנהלת ידידי התיאטרון: תמר הררי

מרכזת ידידי התיאטרון: כלנית סטמק

מייסדים

(12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרונת קלרה ועמוס
אלי ליאון עו"ד
ארליך עדי ועו"ד אמיתי
ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה
גולדמן סיגל ועו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז
דנקנר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי ז"ל
יוסמן ברוריה ודודי
זהר נילי ואלי
חברת עופר השקעות בע"מ
חוזרוב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
פדרמן ליאורה ומיכאל
פרופר סוזי ודן
צלמאיר מיכל ומיכאל
קרן מרק ריץ' לחינוך, תרבות ורווחה
קרן ראובן ואדית הכט
רכבי מיכל ויובל
שגיא לזיקה ועמי
שטיינדלינג סוזאנה
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

תמיכה בהפקת הצגות איכות
לילדים והצגתן בפריפריה

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

להצגה זו

עוזרת במאי:
נינה הורביץ
מנהלת הצגה:
אסנת גבאי
מנהל במה:
סטס סוויטקין
תאורה:
דולב ציגל
הגברה:
סטס סוסניבקר
הלבשה ואביזרים:
אולגה פרגמן

שחקני התיאטרון לעונות 13-2012 (לפי סדר א-ב)

יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
אור בן-מלך
אספן בן-שמעון
פנינה ברט-צדקה
ששון גבאי
דני גבע
ליאת גורן
ענבר גל
גדי צדקה
קרן צור
מיכל קירזון
נתי קלוגר
הדס קלדרון
לאורה רבלין
אורנה רוטברג
דפנה רכטר
מיכל שטמלר
שלום שמואלוב
דנה שריר
יובל שרף
רפי תבור
יעקב תמרי

מנהל ייצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר
מנהלת מח' הלבשה: אביבה חזיז
מלבישות, רקוויזיטיות, פאניקות:
טל אדמון, מיכל אלון,
מיכל בן שושן, ולריה גלזמן,
דנה כהן, מריאנה גרייב, טל נב,
אסיה גלן, אירנה סגל,
מריאנה פינקלשטיין, אולגה פרגמן,
מרינה צורילוב, ליאורה רון
מיטל שלום, אורנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהל השידוק: מיכה וייסמברגר

מנהלת הפקות ותפעול: אדווה טמקין

מנהלת כספים: לבנת פז

במאי ומנהל קבוצת הצעירים: גלעד קמחי

חברי ההנהלה הציבורית

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד
נתנאל גלעד
רמי בן-גל
אורית יונס
שלום חבשוש
אביגדור ליון
אריה מנדל
אריאל קפון

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס

מנהל משאבי אנוש: מיקי פרידמן

מחזאי בית: הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון: אבישי מילשטיין

יעוץ משפטי:

עו"ד אפרת דויטש

עו"ד אורנה לין

עו"ד עמית מנור

עו"ד נחום פיינברג

רואה חשבון:

אלי שפיר

מנהלה

מנהלת לשכת מנכ"ל: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:

עירית סוחונוצקי

דבורות יוחסי צבור: זיוה סידון

מנהלת פרסום: מיכל גלעד

מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה

מנהלת מחלקת חינוכית:

אטי ליבק-גולן

מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס

מחלקת מנויים:

דורית מוסבי, יהודית חוקבן

מכירות בית:

סימי מאירסון, ליטל גביש

מנהל משאבי אנוש: מיקי פרידמן

עוזרת למנהל משאבי אנוש:

גנה חליף

רכות שרותי משרד:

יוסי וייסמברגר

מנהלת חשבונות ראשית:

מרב כהן

חשבת שכר: לורה מולצ'דסקי

מח' הנהלת חשבונות:

זהר פורמן, טלי חובב

פניות הציבור: טל שני-וייסמברגר

מנהל מח' שיווק טלפוני:

קופלר סלביה, שגב תומר

מח' שיווק טלפוני:

מירה בנגרט, בתיה גמליאל,

זאבי זוהר, יפית טרייסמן,

ציפי לסינגר, רחל לסקי

מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו

מנהל שרות לקוחות:

טל ימיני, כלנית סטמק

נציגי שרות לקוחות:

מירה ביסון, רות בן-דת,

שרה גלעם, אוהד דור,

ליאור ליבה-רנולד, שירה מאזה,

רוני מולא, יעל מטלון, אוהד דור,

אבישי מימון, מאיה סברוב

מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן

ארכיון: שי מרקוס

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלחג', יצחק ברוך

הכרטיס
של מזרחי טפחות

ראובן פרידמן • PC

**נכה זה כששייכים
למועדון הלקוחות של מזרחי-טפחות**

יותר הנחות קבועות • יותר מבצעים והטבות • יותר הטבות בנקאיות

mizrahi-tefahot.co.il חייגו *8860 מזרחי טפחות

הבנק שומר לעצמו את הזכות להסיר/להוסיף בתי עסק לרבות שינוי באחוז ההנחה, ההטבות, המוצרים והשירותים באחריות החברות בלבד. התשלום באמצעות הכרטיס של מזרחי-טפחות, בבתי העסק הבאים ההנחה תינתן במעמד הקניה: רב חן/YES PLANET, ספורט ורטיקליס, וואלה שופס. בשאר בתי העסק ההנחה תינתן במעמד החיוב. ההנחה בבאדג'ט ניתנת על השכרת רכב בארץ בלבד.

רפטואר תיאטרון **בית ליסין** הכי ישראלי 2012-13

מחזאות ישראלית

סוסים על כביש גהה
מאת סביון ליברכט
בימוי: ציפי פינס

מלאכת החיים
מאת חנוך לוין
בימוי: רוני פינקוביץ'

משאלה אחת ימינה
על פי ספרו של אשכול נבו
מאת דפנה אנגל
בימוי: גלעד קמחי

אשה, בעל, בית
מאת שמואל הספרי

רוחל'ה מתחתנת
מאת סביון ליברכט
בימוי: ציפי פינס

מקסי ואני
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

אחרון ימיה
מאת גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

קיר זכוכית
מאת אורן יעקובי
בימוי: גיל אמיתי

שינדלה
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רמי דנון

מחזאות בינלאומית

אמא שלו
מאת איוון פלאסי
תרגום: שלמה מושקוביץ
בימוי: רוני פינקוביץ'

33 וריאציות
מאת מוזיס קאופמן
תרגום: שלמה מושקוביץ
בימוי: משה קפטן

שם פרטי
מאת מתיא דלאפור
ואלכסנדר דה-לה פאטאלייר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: משה קפטן

היופי כן קובע
מאת ניל לביוט
בימוי: ליאור אשכנזי

מנדרגולה
מאת יעקב שבתאי
בעקבות ניקולו מקיאוולי
בימוי: גלעד קמחי

חתולה על גג פח לוהט
מאת טנסי וויליאמס
תרגום: שלמה מושקוביץ

לילה לבן
מאת ג'ימי מרפי
תרגום: אלי ביז'אווי

לחנך את ריטה
מאת וילי ראסל

הצגות ילדים

הקוסם מארץ עוץ
עפ"י פרנק באום
עיבוד: דניאל אפרת, גלעד קמחי
בימוי: וכו'אורגריה: גלעד קמחי

ילדת הפעמון
מאת נאוה סמל
בימוי: יעל טילמן

זרעים של מסטיק
שירים: לאה נאור
מוסיקה: נחום היימן
מחזה: דניאל אפרת, עידן עמית
בימוי: שוקי וגנר

המלאך
מאת אפרים סידון
בימוי: ציפי פינס

תיאטרון בית ליסין

מייסודה של ההסתדרות הכללית. פועל בסיועם של: משרד התרבות והספורט, עיריית תל-אביב-יפו
רח' דיזנגוף 101 ת"א טלפון: 03-7255300 קופה: 03-7255333 פקס: 03-5241333 www.lessin.co.il

WORLD CUP WISHES

A play based on a book by **Eshkol Nevo**
By **Dafna Engel**

Director: **Gilad kimchi**
Set Design: **Ula Shevtsov, Eran Atzmon**
Costume Design: **Moni Medanik**
Music Editor: **Amir Lekner**
Lighting Design: **Uri Morag**
Video Art: **Yoav Cohen**

Cast:
Yedidia Vital: Ofir
Ami Weinberg: Norman, Doctor
Hila Zittoun: Ilana
Revital Zaltsman: Yaara
Yaniv Levi: Amichai
Haike Malka: Yoav (Churchill)
Keren Marom: Maria
Nadav Nates: Yuval
Oz Nissan: Policemen, Hospital Guard
Dana Schreyer: Merilin, Nurse

First performance: 21.7.2012
Length: 1 hour and 40 min, without intermission

Yuval, Yoav "Churchill", Ofir and Amichai, are four childhood friends in their late twenties, natives of Haifa who "emigrated" to Tel Aviv. On the eve of the World Cup final, which they always watch together, the four decide to bury notes containing their secret wish - where each one wants to find himself when the next World Cup comes around. The play unravels the story of the four's adolescence, their relationships, within and without their friendship, and the story of how they fulfill

their wishes, which have indeed been fulfilled, but not the way they dreamed. A riveting stage adaption that is moving and refreshing, in a world premiere of the play based on a novel by Eshkol Nevo, a young, eminent Israeli author. The novel garnered great success, and even became a formative work of art that conceived the new "Israeliness" of the turn of the century, an oeuvre with which many of its readers profoundly identify.

WORLD CUP WISHES

A play based on a book by **Eshkol Nevo**
By **Dafna Engel**

